

[Arbejdsministeren]

tiv, der består i, at folk helt mister forbindelsen med arbejdsmarkedet? Er det trods alt ikke bedre, at vi stadig sørger for, at folk kan komme i arbejde? Vi har gjort kolossalt meget for at få så mange som muligt ud i den private sektor. I løbet af 2. halvår 1981 tredoblede antallet af mennesker i den private sektor. Vi vil fortsætte denne linje, og det er der også lagt op til med redegørelsen her.

Jeg var meget glad for fru Lilli Gyldenkil- des bemærkninger om de muligheder, der ligger i jobkabelsesordningen. Jeg tror, der er store perspektiver.

Hr. Hans Jørgen Holm har spurgt om garantiordningen i de to forsøgsamter og har sagt, at arbejdsministeren ikke ved ret meget – denne uvidenhed så ikke ud til at overraske hr. Hans Jørgen Holm væsentligt. Jeg vil ikke citere mig selv, men citere en, som har arbejdet konkret med det. Jeg henviser til Politikens kronik fra den 26. januar 1982, som hedder »Garantiordningen kan sikre de unge job«. Den er skrevet af K. E. Mortensen, der står for garantiordningsforsøget i Århus amt, og han beskriver, hvad der er kommet ud af forsøget indtil nu:

»Betydeligt flere unge arbejdsløse end ellers har fået et tilbud om uddannelse eller arbejde. Igennem forsøget har det været muligt at hjælpe den svageste gruppe af de unge, således at de stilles mere lige i forhold til andre unge. Vejledningstilbudene er blevet udbygget, og mange er af den grund kommet i gang med en uddannelse eller har fået arbejde, hvilket viser, at man kan forebygge gennem vejledning. Forsøget har ikke medført, at de unge bliver passive og selv undlader at søge job eller at komme i gang med en uddannelse.«

Og så handler kronikken i øvrigt om, hvad man kan gøre for at forbedre ordningen, og vi vil meget gerne drøfte med folketingets partier, hvordan man effektivt kan lave en sådan ordning.

Så skal jeg sige noget til fru Lone Dybkjær – og jeg skal nok veje mine ord på en guldvægt og sørge for, at der ikke kommer humoristiske elementer ind i talen. Fru Lone Dybkjær sagde på sin venlige måde: er der overhovedet sket noget på uddannelsessiden i mange år? Dér vil jeg gerne henvise til de tal, der står i redegørelsen. Da krisen begyndte i 1974, under en tidligere regering, var der 30.000 unge om året, der gik i gang

med en erhvervsuddannelse. I 1981 under krisen var det 57.000 unge, altså næsten en fordobling, der gik ind i en egentlig grundlæggende erhvervsuddannelse. For gymnasier og HF forholdt det sig sådan, at 20.000 startede på en sådan ungdomsuddannelse i 1974, nu er det 30.000, og for de videregående uddannelser var det en stigning af mindre omfang, men det var trods alt en stigning fra 26.000 til 29.000. Og det er fortsat regeringens opfattelse, at vi skal videreudvikle dette.

Fru Lone Dybkjær sagde, at jeg og de øvrige ministre – jeg skal hilse fra statsministeren, som beklagede meget, at han var nødt til at deltage i et andet møde og derfor ikke kunne gennemføre hele debatten her i dag – der havde svaret, havde været meget, meget fornærmede, og jeg forstod, at især jeg havde været meget fornærmet.

Den fornærmelse, jeg havde gjort mig skyldig i over for fru Lone Dybkjær, var at rose hendes indlæg som noget meget positivt og konstruktivt, som jeg mente vi kunne bygge videre på. Jeg sluttede med bemærkningen om, at regeringen havde forhåbninger til det fortsatte arbejde, men også en vis skepsis. Uanset hvor godt vi vil stå os med borgerlige partier og med fru Lone Dybkjærs parti her i folketinget, kan vi ikke skjule, at vi er skuffede over, at man fra et stort antal borgerlige partiers side under ingen omstændigheder vil være med til at diskutere en lovgivning, der kan sikre lære- og praktikpladser. Vi kan heller ikke skjule skuffelsen over, at alle de nye tanker om med arbejdsløshedsmidlerne i hånden at sætte ordinære arbejdspladser i gang i lokalsamfundene har mødt en så kold afvisning, som tilfældet har været under debatten i dag.

Vi ville gøre noget forkert, hvis vi skjulte over for offentligheden, at der på vitale punkter har været en massiv afvisning af regeringens forslag. Men regeringen har sagt i sit oplæg, at vi er åbne, vi lytter til, hvad andre har af forslag. Hvis de kan løse problemet mere effektivt end vore forslag, så skal de selvfølgelig hilses velkomne og gennemføres. Regeringen lægger op til en så stram arbejdsplan, at folketinget allerede i løbet af en god måneds tid har konkrete forslag liggende på folketingets bord, så der er noget at agere på, og samtidig har vi lagt op til en køreplan, som imødekommer fru Lone Dybkjærs ønske om høringer og grundlæggende debat-